

idet der stilles Forventninger og Forhaabninger, som vi alle kunne forudsæ maa og ville blive skuffede. Og endelig kan Mindretallet ikke tiltræde Forslaget for Individernes Skyld, idet vi ikke kunne Andet end gjentagende erklære, at det efter vor Overbevisning vil være det Urigtigste og Utildebigste at sende Landets Sønner mindre godt øvede og mindre vel førte ud imod en overlegen Fjende. Mindretallet kan endvidere paa ingen Maade tiltræde den Illustrering, som foreleden Dag blev givet af et æret Medlem af Hærunderudvalget med Hensyn til Betydningen af Landbeværnet og dets Forberedelse ligeoverfor vore indre Forhold. Det var ganske vist ikke Ordføreren for Underudvalget, der udtalte sig i saa Henseende, thi han har indskrænket sig til nogle, som det forekommer mig, dunkle Bemærkninger i selve Betænkningen, men det var et fremragende Medlem af Thinget og Formand i Hærunderudvalget, og derfor tør jeg antage, at den Illustration, han har givet af disse Ytringer, navnlig efter at det ikke er modsagt af den ærede Ordfører, er almindelig delt af Flertallet. Det ærede Medlems Udtalelser spredtes jo ganske vist i forskjellige Smaa-bemærkninger, saaledes f. Ex. om at vænne Folket af med nogle af de uheldige Egenheder, der for Liden besidder, med dets Langsomhed, dets noget vel langmodige, sindige Egenheder, vænne det til at lugte Krudt og mere Saadant; men jeg tror at kunne sige, at man kan samle det Hele i et Billede af: „Folket i Baaben“, rede til ved disse Baaben at rejse sig mod fornemmelige Krænkelser af dets Rettigheder. Jeg skal slet ikke gaa nærmere ind paa dette hele Billede, men kun bemærke, at naar det ærede Medlem udtalte, at der vistnok i denne Sal var flere, hos hvem dette Billede ikke vilde vinde Bifald, saa tror jeg, han er fuldkommen rigtigt paa Vej, og navnlig skal jeg bekræfte det fuldstændig for Mindretallets Medlemmers Bedkommende, der paa ingen Maade kunne se nogen Fremme af folkelig Lykke i Foranstaltninger med aabenbart Formaal, som let kunne fremkalde anar-kiske Tilstande. Naar jeg nu paa Mindretallets Vegne skal sige, at dets Medlemmer efter at have raadført sig med hverandre, have besluttet at ville stemme for Lovforslaget, saa sker det selvfølgelig med den samme Reservation som ved Lovforslaget om Søværnets Ordning: vi gjøre det, fordi vi, uden paa nogen Maade at kunne anerkende dette Forslag for tilfredsstillende, maa ønske at bidrage til, at det undergives en Behandling i det andet Thing, for at der ogsaa fra den Side en Gang kan komme en Udtalelse om de Forhold, som nu i 4 Aar have staaet paa Dagsordenen her hos os. Jeg skal i Øvrigt henstille til de Medlemmer, der i Reglen følge Mindretallet, hvorvidt de nu maatte anse det for stemmende med deres Overbevisning at slutte sig til os; det vil i hvert Fald have mindre Betydning med Hensyn

til Sagen selv, hvis Overgang til det andet Thing vil være sikkert.

N. W. Jensen: Forinden jeg gaar over til at omtale det foreliggende Lovforslag, maa det maasse være mig tilladt at rette en Fortalelse i Rigsdagstidenden. Det var under 2den Behandling af nærværende Sag, at jeg paa Sp. 2092 udtalte: „at Fjenden har foretaget en Landgang paa et Punkt i Nærheden af Bordingborg“. Denne Udtalelse gav Anledning til en Afbrydelse af det ærede Medlem for Bårde (Th. Kruse). Jeg tror ikke at have brugt disse Udtryk, og jeg ønsker derfor at berigtige dem herhen, hvad ogsaa vil fremgaa af mine senere Udtalelser: „at Fjenden forsøger en Landgang i Nærheden af Bordingborg“.

Svad det foreliggende Lovforslag angaar, skal jeg gaa ud fra — og jeg vil haabe, at man indrømmer mig, at det ikke er nogen dristig Forudsætning —, at alle de Ændringsforslag, der ere stillede af det ærede Medlem for Præstø Amtsstue Valgtreds (Wissen), blive vedtagne, og dernæst skal jeg tillade mig at se, hvad Resultatet saa vil blive, og til hvilken Grad det maa siges, at det forelagte Lovforslag saa er bragt i, hvad det ærede Medlem for Præstø Amtsstue Valgtreds kaldte, en tilfredsstillende Form. Jeg beder de ærede Medlemmer undskyld, om jeg maasse i saa Henseende vil træffe temmelig store Vegler paa deres Taalmodighed, men det er en Sag, som ikke kan afgjøres med saa Ord. I Følge § 1 har man strøget Ingeniørene som særligt Baaben og i den Motivering, som den ærede Ordfører for Flertallet brugte ved 2den Behandling, citerede han en Udtalelse af en lille Piece, som i sin Tid er bleven brugt paa den kongelige militære Højskole ved Foredrag over Hærens Organisation. Jeg skal nu bemærke, at det dog er en Selvfølge, at en saadan lille Piece, der er bestemt til at bruges som Ledetraad ved Undervisningen, maa benyttes med en vis Varsomhed, og at egentlig ingen Anden end Forfatteren er i Stand til at kunne give de rette Kommentarer. Det ærede Medlem vilde ogsaa ved at se nærmere paa Citatet let være kommen til Overbevisningen om, hvor farligt det er at bruge det, idet der ikke staaer Noget apodiktisk, men kun, at det „antages“ at det og det er Tilfældet, og jeg er overbevist om, at Forfatteren vil blive i højeste Grad forbauset, naar han hører, at den ærede Ordfører har troet at kunne tage de omtalte Udtalelser til Indtægt for en Affærelse af Ingeniørene som særligt Baaben. Jeg tilstaaer, at jeg havde ventet en anden Motivering, idet nemlig den Tanke, som er udtrykt af Flertallet i Betænkningen 1873 og er gaet igjen 1875—76, saavidt mig bekendt, kun er udtalt et eneste Sted, og det er i et anonymt Skrift, der udkom i 1872 i Anledning af